

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 771/2014-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval návrh P. Ť., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP 06/14-K z 1. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Návrh P. Ť. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bol 13. októbra 2014 doručený návrh P. Ť. (ďalej len „navrhovateľ“), ktorým sa domáha preskúmania rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) č. VP 06/14-K z 1. júla 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Navrhovateľ v návrhu okrem iného uvádza:

„... dňa 17. 9. 2014 som obdržal od Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií rozhodnutie č. VP/06/14-K vo veci ochrany verejného záujmu

a zamedzenia rozporu záujmov (kópiu prikladám). Týmto rozhodnutím mi Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií uložil sankčný postih vo výške 824,- € za oneskorené podanie (11 dní) oznámenia podľa článku 7 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z.

V poučení predmetného rozhodnutia je uvedené, že proti tomuto rozhodnutiu môžem podať návrh na preskúmanie na Ústavný súd SR v lehote 30 dní od jeho doručenia, čo týmto podaním využívam.

Toto podanie Vám zasielam z dôvodu nestotožnenia sa s predmetným rozhodnutím Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, nakoľko samotným rozhodnutím sa cítim diskriminovaný vo vzťahu k ústavnej rovnosti všetkých občanov Slovenskej republiky a sankčný postih vyplývajúci z rozhodnutia považujem za neprimeraný a nespravodlivý.

K vysvetleniu dôvodu môjho podania uvádzam:

1) Ako hlavný dôvod môjho podania uvádzam, že z rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií voči mojej osobe vyplýva protiústavná nerovnosť občanov Slovenskej republiky – Ústava Slovenskej republiky Čl. 12 ods. 2, kedy z toho istého dôvodu Výbor prijal dve rôzne rozhodnutia. K tomuto rozdielnemu konaniu došlo na jeho 17. schôdzi konanej 27. 5. 2014 [informácie sú čerpané zo Zápisnice zo 17. schôdze Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií z 27. mája 2014 (zdroj webová stránka NR SR) – prikladám ako kópiu]. Ako občan Slovenskej republiky sa cítim diskriminovaný, keďže v jednom prípade za oneskorené podanie oznámenia nebolo konanie voči osobe uznesením Výboru vôbec začaté, no v mojom prípade áno a napriek podanému vysvetleniu mi bola aj tak uložená pokuta. Toto rozdielne konanie Výboru vyvoláva vo mne právnu a ústavnú neistotu, nakoľko týmto konaním Výboru je podaný jednoznačný dôkaz o tom, že zákon sa neuplatňuje pre všetkých občanov SR rovnako ako zaručuje Ústava SR.

2) V období 1. 12. 2012 až 30. 4. 2013 som bol členom predstavenstva spoločnosti Letisko Sliač, a. s. Vzhľadom k tomu, že som v tejto funkcii nepôsobil celý kalendárny rok 2013 a v dobe, kedy som nebol verejným funkcionárom som sa domnieval, že postačuje zaslať oznámenie verejného funkcionára po skončení výkonu verejnej funkcie (po uplynutí 1 roka), teda do 31. 5. 2014. Prelínaním termínov týchto dvoch povinností vyplývajúcich

z ustanovení čl. 7 ods. (1) a čl. 8 ods. (5) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. som si neuvedomil povinnosť zaslať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov. Svoj nesprávny výklad (pripomínam, že nemám právnické vzdelanie) ustanovení Ústavného zákona č. 357/2004 som si dodatočne uvedomil a v snahe napraviť svoju chybu som oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov zaslal Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií dňa 11. 4. 2014, teda jedenásť dní po termíne. Týmto konaním z vlastného popudu som signifikantne deklaroval, že v oneskorení odoslania oznámenia nebol žiaden úmysel z mojej strany, ale nesprávny výklad ústavného zákona. Dôkazom o tom je, že Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sa s mojím oneskoreným podaním oboznámil až dňa 27. 5. 2014, na základe čoho svojím uznesením č. 295 z 27. 5. 2014 začal voči mojej osobe konanie podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona. Napriek môjmu vysvetleniu, ktoré som Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií písomne zaslal v stanovenej lehote, mi bola uložená pokuta v čiastke 824,- €.

3) Uloženie pokuty ako občan Slovenskej republiky vnímam ako nespravodlivé a nenáležité, nakoľko moje konanie, za ktoré som postihovaný, nebolo motivované žiadnym protiprávnym úmyslom. Domnievam sa, že spoločenská nebezpečnosť môjho konania nie je tak závažná, aby sme ja a tým aj moja rodina boli takto prísne potrestaní. Môj pocit nespravodlivosti rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií je navyše umocňovaný množstvom verejne známých a medializovaných káuz, ktoré z rôznych dôvodov zostali nepotrestané, pričom sa jedná o závažné trestné činy, či už násilnej činnosti alebo hospodárskej trestnej činnosti, ktorá vo veľkom rozsahu poškodila ekonomiku SR.

4) Domnievam sa, že samotný Ústavný súd nespravodlivo trestá všetkých rovnako. Vôbec nerozlišuje závažnosť skutkov a ich spoločenskú nebezpečnosť. Jediným cieľom v rámci trestných postihov je trestať. Trestať rovnako bez možnosti prihliadnutia na dôvody a okolnosti. Slovenská trestná právna úprava aj u tých ťažkých zločinov pri vymeriavaní trestov prihliada na okolnosti ako sú priznanie, resp. iné poľahčujúce okolnosti. Vyrubiť občanovi pokutu len za to, že nesprávnym výkladom zákona opomenul (nie rozhodným spôsobom) termín formálneho podania, pričom si na chybu prišiel sám a neodkladne

ju napravil, je prinajmenšom neľudské a nemorálne. Nie som si vedomý, že by som podstatou svojho konania ohrozil verejný záujem Slovenskej republiky, k čomu bol Ústavný zákon prijatý.“

Navrhovateľ v závere svojho návrhu vyjadruje presvedčenie, že ústavný súd po preskúmaní jeho návrhu zruší napadnuté rozhodnutie č. VP 06/14-K z 1. júla 2014.

II.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zb) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“) sa tento ústavný zákon vzťahuje na funkcie štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu obchodných spoločností so stopercentnou majetkovou účasťou štátu.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie,

a) či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2,

b) aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára,

c) aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcich podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné pôžitky,

d) svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára,

e) svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

V zmysle čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu poslanci národnej rady podávajú oznámenie podľa odseku 1 určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky.

Podľa čl. 9 ods. 1 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov vykonáva výbor, ak ide o verejných funkcionárov uvedených v čl. 2 ods. 1 písm. a) až n) a t) až zk).

Podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu orgán, ktorý uskutočňuje konanie podľa odseku 1, začne konanie z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo...

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, ak ide o porušenie povinnosti podať oznámenie podľa čl. 7 v lehote ustanovenej v čl. 7.

Podľa čl. 9 ods. 15 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu na účely tohto ústavného zákona sa mesačným platom verejného funkcionára rozumie jedna dvanásťtina z jeho ročného príjmu za predchádzajúci kalendárny rok za výkon verejnej funkcie a v prípade...

Podľa čl. 9 ods. 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v prípade, ak mesačný plat verejného funkcionára, voči ktorému vedie konanie orgán uvedený v čl. 9 ods. 1 písm. a), je nižší ako priemerná mesačná nominálna mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, pri výpočte sumy podľa odseku 10 sa za mesačný plat považuje priemerná nominálna mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky za uplynulý kalendárny rok.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na Ústavný súd Slovenskej republiky v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred Ústavným súdom Slovenskej republiky upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

V zmysle § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu (PLz. ÚS 1/07) vyplýva, že aj na konanie o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu sa vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde upravujúci predbežné prerokovanie návrhov na začatie konania pred ústavným súdom. Úlohou ústavného súdu bolo teda v zmysle § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokovať bez prítomnosti navrhovateľa jeho návrh, ktorým sa domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia výboru, a zistiť, či existujú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (PLz. ÚS 1/07).

Ako vyplýva z už citovaného § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde, predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je obmedzený výlučne na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Primárnym impulzom vzniku tohto konania je konanie verejného funkcionára (za ktorého sa považuje aj bývalý poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, pozn.), ktorý je povinný plniť povinnosti vyplývajúce pre neho z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ďalším krokom determinujúcim konanie ústavného súdu o opravnom prostriedku je konkrétne rozhodnutie výboru, a v neposlednom rade je ním návrh navrhovateľa, ktorým sa domáha, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie preskúmal. Ústavný súd konštatuje, že vo veci navrhovateľa sú splnené podmienky na predbežné prerokovanie jeho návrhu v zmysle príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa podľa konštantnej judikatúry za zjavne neopodstatnenú považuje sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno

považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Citované právne názory ústavného súdu týkajúce sa zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno nepochybné primerane aplikovať aj na predbežné prerokovanie návrhov na začatie konania vo veciach ochrany verejného záujmu. Na tomto základe možno za zjavne neopodstatnený návrh vo veciach ochrany verejného záujmu považovať predovšetkým taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistí takú príčinnú súvislosť medzi navrhovateľom napádaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ktorá by zakladala reálnu možnosť vyhovieť návrhu navrhovateľa po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. IV. ÚS 633/2013).

Vychádzajúc z uvedeného, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľa sústredil na posúdenie, či ho z hľadiska argumentácie v ňom uplatnenej nemožno považovať za zjavne neopodstatnený.

Navrhovateľ vo svojom návrhu nespochybňuje, že nepodal oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu v lehote ustanovenej týmto ústavným zákonom, namieta však skutočnosť, že výbor nepostupoval v súlade so zásadou rovnosti, keď ho neupozornil na splnenie povinnosti vyplývajúcej z citovaného ustanovenia, pričom poukazuje na iné rozhodnutia výboru v obdobných veciach, ako aj na to, že oznámenie podal iba s niekoľkodňovým oneskorením, z čoho vyplýva, že nesplnenie ústavným zákonom mu uloženej povinnosti nebolo úmyselné.

Vychádzajúc z na vec sa vzťahujúcich právnych noriem, ústavný súd konštatuje, že na navrhovateľa sa v rozhodnom čase vzťahovali povinnosti ustanovené ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, teda aj povinnosť podať oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ nepodal toto oznámenie v lehote ustanovenej týmto ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, t. j. nesplnil povinnosť ustanovenú týmto ústavným zákonom, výbor začal proti nemu konanie z vlastnej iniciatívy, pričom mu uložil pokutu v sume 824 €, aplikujúc čl. 9 ods. 10 písm. a) v spojení s čl. 9 ods. 15 a 16 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ústavný súd konštatuje, že výška pokuty bola výborom určená v súlade s označenými ustanoveniami tohto ústavného zákona.

Ústavný súd v konaniach o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu v zmysle čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu zdôrazňuje, že účelom tohto konania je predovšetkým preveriť plnenie (dodržiavanie) povinností a obmedzení verejnými funkcionármi, ktoré im vyplývajú z tohto ústavného zákona (m. m. PLz. ÚS 1/2010, III. ÚS 471/2011).

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde týkajúcich sa konania podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu (§ 73a a § 73b) možno vyvodit', že navrhovateľ musí v tomto konaní preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s týmito ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z tohto ústavného zákona neporušil. V prípade navrhovateľa však táto podmienka splnená nie je a z podaného návrhu, ako už bolo uvedené, naopak vyplýva, že navrhovateľ nijako nespochybňuje, že porušil povinnosť vyplývajúcu mu z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, a ani nepopiera, že písomné oznámenie nepodal v ústavným zákonom ustanovenej lehote, t. j. do 31. marca 2013.

Už aj dosiaľ uvedené skutočnosti samy osebe zakladajú dostatočný dôvod na odmietnutie návrhu navrhovateľa ako zjavne neopodstatneného, keďže v jeho odôvodnení chýba akákoľvek argumentácia, ktorá by vyvracala, že jeho konanie nebolo

v rozpore s právami a povinnosťami uloženými mu ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, a teda v ňom nie sú uvedené žiadne skutočnosti, ktoré by ústavný súd mohol kvalifikovať ako relevantné v rámci konania podľa § 73a a § 73b zákona o ústavnom súde.

Nesplnenie povinností vyplývajúcich verejným funkcionárom z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu zakladá legálny a legitímny dôvod na uplatnenie (ústavnoprávnej) zodpovednosti podľa tohto ústavného zákona príslušným orgánom verejnej moci, t. j. verejný funkcionár, ktorý si tieto povinnosti dôsledne nesplní, sa vystavuje možnému sankčnému postihu podľa príslušných ustanovení tohto ústavného zákona. Tak je to aj v danom prípade, keď navrhovateľ nesplnil svoju povinnosť podľa čl. 7 ústavného zákona. Už samotný fakt, že verejný funkcionár má povinnosť ozrejmiť svoje majetkové pomery, je aj preventívnym krokom na potlačenie prípadného korupčného konania, a aj z toho dôvodu je nevyhnutné vyžadovať od verejného funkcionára dôsledné plnenie povinností, ktoré pre neho z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu vyplývajú (m. m. IV. ÚS 69/2012).

V súvislosti s námietkou navrhovateľa týkajúcou sa porušenia zásady rovnosti považuje ústavný súd za irelevantnú skutočnosť, na ktorú poukazuje navrhovateľ, že výbor postupoval v rovnakej veci vo vzťahu k inému verejnému funkcionárovi odlišným spôsobom, keď mu pokutu neuložil, ústavný súd bez toho, aby zaujímal meritórne stanovisko k otázke, či tak mohol výbor vo veci iného verejného funkcionára postupovať a rozhodnúť (t. j. či v navrhovateľom spomínanom prípade neporušil ústavný zákon o ochrane verejného záujmu, pozn.), poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej ústavný zákon o ochrane verejného záujmu nedáva možnosť orgánom, ktoré rozhodujú o porušení povinností verejnými funkcionármi podľa tohto ústavného zákona (a teda aj výboru), odpustiť uloženie pokuty, príp. ju zmierniť (znižiť jej výšku) s ohľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci (m. m. IV. ÚS 511/2012). V takejto situácii nemožno ústavne relevantným spôsobom namietať ani v konaní pred ústavným súdom o preskúmanie rozhodnutia vo veciach ochrany verejného záujmu výšku pokuty, ktorá bola rozhodnutím výboru verejnému funkcionárovi uložená. Navyše, argumentácia navrhovateľa o porušení zásady rovnosti výborom tým, že v inej rovnakej veci rozhodol o „neuložení

pokuty“, je irelevantná pre posúdenie veci, keďže nepreukazuje, že navrhovateľ neporušil povinnosť uloženú mu čl. 7 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, o ktorú v rámci konania o ochrane verejného záujmu ide (má len „vysvetľujúci charakter“, ako konštatoval aj výbor).

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, ktorá uvádza, že postup a rozhodnutie orgánu verejnej moci (v posudzovanom prípade výboru), ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy alebo hmotnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97), a teda ani porušovanie iných ustanovení ústavy, príp. ústavných zákonov.

Sumarizujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že námietky, ktoré uplatnil navrhovateľ proti napadnutému rozhodnutiu výboru, sú z hľadiska platnej ústavnej a zákonnej úpravy zjavne irelevantné, a preto nesignalizujú žiadnu reálnu možnosť zrušiť toto rozhodnutie (podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde) po prípadnom prijatí návrhu na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol návrh navrhovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený.

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd uvádza, že predmetom konania podľa ústavného zákona nie je „*trestanie*“ verejných funkcionárov a „*hodnotenie skutkov*“ a „*ich spoločenskej nebezpečnosti*“, ako vo svojom návrhu uvádza navrhovateľ, ale preskúmavanie rozhodnutí výboru vydaných na základe uplatňovaného ústavného zákona voči verejným funkcionárom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. novembra 2014